

Sygn. akt XVII Ka 514/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Andrzejewski

Protokolant st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Anny Oszwałdowskiej – Kocur

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 r.

sprawy **P. Z.**

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wolsztynie

z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 196/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i odstępuje od wymierzenia mu opłaty za drugą instancję.

SSO Jerzy Andrzejewski

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Wolsztynie uznał oskarżonego P. Z. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który to czyn wymierzy mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (k. 92-93).

Powyższy wyrok, w części dotyczącej kary, zaskarżył oskarżony, zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy podnosi, iż skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych oraz zastosowanej do przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikacji prawnej. Także Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 i 440 k.p.k.).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji należy przypomnieć, iż z sytuacją rażąco niewspółmierności kary mamy do czynienia wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom

w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną,

to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18). Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie taka okoliczność nie zachodzi.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu wyroku argumentację odnoszącą się do wymiaru kary, podkreślając przy tym,

iż P. Z. wymierzono karę w wymiarze zdecydowanie bliższym dolnych granic ustawowego zagrożenia. Zgodnie bowiem z art. 160 § 1 k.k. przestępstwo bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia jest zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności. Brak jest więc jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że kara 7 miesięcy jest niewspółmiernie surowa, zwłaszcza iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu pod wpływem alkoholu.

Jednocześnie podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy dostrzegł wszystkie okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące i właściwie je ocenił. Nie ma przy tym znaczenia, iż oskarżony pierwszy raz został skazany za pobicie, bowiem jest to jego siódme skazanie, zaś wszystkich wcześniejszych przestępstw dopuścił się umyślnie. Sąd Okręgowy wskazuje przy tym, że P. Z. nie został potraktowany jako „recydywista”, jednak uprzednia karalność zawsze ma wpływ tak na wymiar kary, jak i na ewentualne zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Słusznie również Sąd Rejonowy uznał, iż brak jest podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. P. Z. był już wcześniej skazywany na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (pierwsze dwa skazania – k. 117), jednak orzekane wcześniej środki probacyjne nie odniosły założonego skutku i kary te były następnie zarządzane. Nadto zaś, jak słusznie zauważył Sąd meriti, oskarżony był warunkowo przedterminowo zwalniany, a następnie zwolnienia te były odwoływane. Również wobec orzeczonych kar ograniczenia wolności oskarżony miał stosunek lekceważący (4 i 5 skazanie – k. 118), skoro uległy one zamianie na karę zastępczą pozbawienia wolności. Później wobec skazanego zapadały wyroki orzekające kary pozbawiania wolności o charakterze bezwzględny (3 i 6 skazanie – k. 118), a mimo odbycia wcześniejszych kar oskarżony dopuścił się przestępstwa objętego zarzutem i to w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia, po zaledwie 6 miesiącach od popuszczenia zakładu karnego. W tej sytuacji nie ma najmniejszych podstaw do twierdzenia, iż oskarżony w przyszłości nie dopuści się kolejnego przestępstwa – co jest warunkiem niezbędnym do rozważenia warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Uznając zatem, że Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę zgodnie z przyznanym mu mocą ustawy sędziowskim uznaniem i że kara ta nie razi niewspółmiernością w rozumieniu surowości, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił wniesionej apelacji.

Zasadą w postępowaniu sądowym jest ponoszenie kosztów przez osobę skazaną. Jednak z uwagi na fakt, iż oskarżony uzyskuje bardzo niski dochód, nie ma żadnego majątku oraz w bliskie przyszłości będzie odbywał karę pozbawienia wolności, Sąd Odwoławczy zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i od opłaty za II instancję, uznając iż stanowiłyby one dla niego nadmierne obciążenie, zaś wobec zaległości alimentacyjnych nie byłoby realnych szans na wyegzekwowanie orzeczonych w tym zakresie kwot.

Jerzy Andrzejewski